

Kela-korvaukset fysioterapiasta v. 2004

■ Kela korvasi fysioterapiaa sairausvakuutuksesta 18,31 milj. euroa vuonna 2004. Fysioterapian käyntejä oli yhteensä 1 852 734. Näistä 1-4 käynnin hoitosarjoja oli 27 %, 5-9 käynnin hoitosarjoja 36,9 %, 10 käynnin hoitosarjoja 19,9 %, 11-12 käynnin hoitosarjoja 3,4 %, 13-14 käynnin hoitosarjoja 2,3 % ja 15 käynnin hoitosarjoja 10,5 %. Hoitosarjoja oli yhteensä 249 955.

Sairausvakuutuksen tilastot luettavissa nyt verkossa

■ Kelan julkaisema sairausvakuutustilasto on ensimmäistä kertaa luettavissa kokonaisuudessaan myös Kelan internet-sivuilla osoitteessa <http://www.kela.fi/tilasto>.

Lääkärimäärä kasvaa

■ Työssä olevien lääkäreiden määrä on kasvanut viime vuosina keskimäärin runsaalla 200 lääkäriä. Vuoden aikana kasvoenitonen terveyskeskuksissa työskentelevien lääkäreiden määrä. Lääkäreiden kokonaismäärä oli maaliskuussa 2005 yhteensä 20 857, joista työikäisiä oli 18 079. Heistä Suomessa työskenteli 15 731 lääkärä.

Puolet lääkäreistä sairailoissa

■ Työssä olevista lääkäreistä lähes puolet (47 %) toimii sairaaloissa ja vajaa neljännes (23 %) terveyskeskuksissa. Päätoimisina yksityislääkäreinä toimii kymmenen prosenttia, opetuksen ja tutkimuksen parissa vajaa seitsemän prosenttia, työterveyshuollossa kuusi prosenttia ja muissa tehtävissä kahdeksan prosenttia ammattikunnasta.

Ainoastaan opetuksessa ja tutkimuksessa työskentelevien lääkäreiden määrä on viime vuosina supistunut. Tutkimustehtäviin hakeutuminen oli yleistä 1990-luvun alkupuolella, jolloin lääkäreiden työllisyystilanne oli huono. Nykyisin päätoimisina opettajina ja tutkijoina toimii yli 200 henkeä vähemmän kuin kymmenen vuotta sitten.

Fysin asiantuntijajuristi vapaalla:

Lintuharrastus vei mennessään

■ Kun Saarisen Ismo, Suomen Fysioterapiayrittäjät FYSI ry:n asiantuntijajuristi, lähtee Remu-koiraansa ulkoiluttamaan, kaulassa roikkuvat aina kiikarit. Ne pakataan mukaan myös ulkomaanmatkoille ja saavat joskus kaverikseen myös kaukoputken jalustoineen ja digiskouppausvälineet. Ismo on nimittäin lintuharrastaja ja ollut sitä siitä asti, kun kirjasi 6-vuotiaana

ruutuviikkoon ensimmäiset koukerot havainnoistaan.

Ismo Saarinen ei ole outolintu varsinkaan omassa ammattikunnassaan – päinvastoin.

– Jostain syystä lakimiehissä on erityisen paljon lintuharrastajia – he ovat toiseksi suurin ryhmä heti biologianopettajien jälkeen. En kyllä tiedä miksi.

Yksi mahdollinen selitys huumorimieheltä löy-

tyy:

– Vainmo päästää tipuja katsomaan ja antaa olla vielä yönkin pois...

Armeija-aikana lintuharrastus väistyi joiksikin vuosiksi muiden kiinnostuksen kohteiden tieltä, mutta iski päälle kolmikymppisenä miehen uudesta. – En ole koskaan ollut varsinaisen bongaaaja, mutta nyt olen pitänyt jo 14 vuoden ajan yhtäjaksoisesti kirjanpitoa havainnoistani. Laitan ylös aina ns. vuodenpinnat eli kerrat, jolloin näen tietyn lajin kyseisenä vuonna ensimmäisen kerran, ja elämänpinnat eli kerrat, jolloin näen jonkin lajin aivan ensimmäistä kertaa, Helsingin Lintutieteellisen Yhdistyksen Tringaan kuuluva Ismo Saarinen sanoo.

– Lintuja voi harrastaa missä ja milloin vain ja jokainen voi tehdä sen omalla tavallaan. Se onnistuu yhtä hyvin kotipihan lintulaudalla kuin varta vasten tehdyillä lintuharrastajien ”hard core” –retkillä kotimaassa ja ulkomailla. – Nimi tulee siitä, että niille retkille ei mennä nukkumaan, vaan rymytään metsissä ja rannoilla ympäri vuorokausien kaikkein pimeintä yösydäntä lukuun ottamatta, Ismo sanoo.

Harrastus on yllättäen myös jokseenkin ympärivuotinen. Asiaan vihkiytymätönkin tietää keväisen kuhinan maankuuluilla lintupaikoilla kuten Parikkalan

Sii-
k a -
l a h d e l l a
tai Porkkalassa.

Mutta mielenkiintoisen lintuhavainnon voi tehdä vaikka joulu-tammikuulla sellaisena vuonna, jolloin Lapissa asustava, vähän papukaijaa muistuttava taviokuurna on lähtenyt vaeltamaan etelämmäs. Pöllöjen kuuntelukausi alkaa jo helmikuulla ja maaliskuun puolella välissä tulee Etelä-Suomeen ensimmäiset isommat määrät kiuruja, työttöhyppyjä jne. Lintuharrastajan vuotta rytmittävät monet mielenkiintoiset tapahtumat kotka-

Tringan Latviaan ja Liettuaan vuonna 2003 tekemällä linturetkellä Ismo Saarinen saattoi kirjata ”elämänpinnan”. – Minä ja moni muu näki ensimmäistä kertaa sarakerttusen paikalla, joka on tieltävästi ainoa, jolla tämä Aasiassa asuva laji Euroopan puolella pesii. Ismo ikuisti havaintonsa kuviksi digiskouppauksella eli kuvaamalla digitaaliskameralla kaukoputken läpi.

Ismo kertoo, että mieleenpainuvia, hyvin erityyppisiä kokemuksia on vuosien varrella kertynyt paljon: Kun on kuunnellut jonakin alkukesän kauniina yönä yölaulajia eikä ketään muuta ole ollut mailla eikä halmeilla. Tai kun tulee kymmeniä tuhansia vesilintuja samanaikaisesti näköpiiriin arktisessa vesilintujen massamuutossa.

– Mutta hieno kokemus oli sekin, kun viime viikolla ihan sattumalta törmäsin koiranulkoilutusreitillä harmaapäätikkaan vähän yllättävällä tavalla ja yllättävässä paikassa. Harrastus tuo mukanaan kivoja arkisiakin kokemuksia.

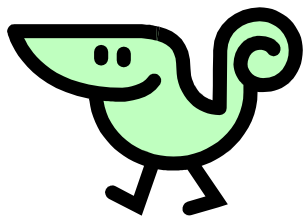
Ismo, huoletaako lintuinfluenssa lintuharrastajaa kevätmuuton lähestyessä?

Ei huoleta. Toistaiseksi ei ole tiedossa yhtään tapausta, jossa tauti olisi tarttunut villilinnusta ihmiseen.

kahlaaja- ja petolintumuuttoineen. Linnut tulevat, laulavat, pesivät, lähtevät, vaeltavat – ja lintuharrastaja seuraa mielenkiinnolla niiden elämää.

Ei sammakko vaan kääpiöhuitti

■ Lintujen tunnistaminen ei ole sitä kauankaan harrastaneelle helppo laji. Ismo Saarinen kertoo tositarinan viimekeväästä havainnosta, jonka ”päähenkilö” kääpiöhuitti kuulostaa lähinnä Kummelista karanneelta otukselta, mutta on aivan todellinen lintu.

”Olimme Tringan lintureissulla Virossa. Kävelin kokeneen lintuharrastajan Aki Arkiomaan kanssa edellä, ja porukan muut jäsenet tulivat perässä. Oltiin merenrannan ruovikkoisella sara-alueella ja kuuntelin, että ”Kas, sammakko”. Aki ajatteli ensin samaa, mutta

totesikin sitten, että ”Kuulitkos - heinätavi”. Sanoin, että enpä huomannut, mutta hetken kuluttua nähtiin heinätavi ja ajateltiin, että tuo se sitten oli.

Jatkettiin matkaa lintutornille. Noin puolen tunnin kuluttua tornille tuli porukan kolmas jäsen, Savolaisen Jussi, joka on tehnyt useita myytävänänkin olevia lintuäänitteitä. Jussilla oli nauhoitusvehkeet. Hän oli pysähtynyt ”sammakon” kohdalla, nauhoittanut sen ääntä ja ilmoitti meille innoissaan, että kuulitko te kääpiöhuittia ja alkoi soittaa nauhalta ”sammakkome” ääntä.

Jussi oli ehdottoman vakuuttunut havainnosta, sillä hän oli kuullut kääpiöhuittia aikaisemminkin. Oli viimeinen reissupäivämme ja jouduimme lähtemään Suomeen, mutta teimme havainnosta asianmukaisen ilmoituksen Viron harvinais-

suushavainnot käsittelevälle ja ne joko hyväksyväälle tai hylkääväälle rareiteettikomitealle. Komitea käsittelee asian ja asiantuntijalausuntoja kuultuaan vahvasti havainnon kaikkien aikojen ensimmäiseksi kääpiöhuittihavainnoksi Virossa.

Muuhemmin löysimme Euroopan ja Välimeren alueen lintuja käsittelevästä oppaasta kuvauksen, jonka mukaan kääpiöhuittin ääni muistuttaa vihreän, syötävän sammakolajin ja heinätavin ääntelyä.

Kaikki kyllä siis täsmäsi, mutta meille ei vain kummallekaan tullut mieleen kääpiöhuitti, koska tätä Aasiassa pesivää lajia ei ollut koskaan aikaisemmin Virossa kuultu tai havaittu.

Tämä siis esimerkkinä siitä, ettei tämä lintuharrastus ja lintujen tunnistaminen mikään helppo laji ole.”

Kiikarointia Azoreilla

■ Syyskuussa 2005 Ismo Saarinen pakkasi lintuharrastajan tykötärpeet mukaan lähtiessään kouluttajaksi FYSI-yrittäjien yhdistetylle opinto- ja lomamatkalle Azoreille. Paikan päällä hän veti muun koulutusohjelman lomassa porukalle kraaterijärvien hienoihin maisemiin suuntautuneen linturetken. – Into taisi porukalla tosin olla suurempi kuin taito, mutta ne jotka maltoivat silloin tällöin pysähtyä, näkivät kyllä lintuja, Ismo Saarinen naurahtaa. Suuri ryhmä liikunnallisesti aktiivisia, aina eteenpäin rientäviä fysioterapeutteja ei välttämättä tee linturekettä menestystarinaa!

– Näimme silti mielenkiintoisia alalajeja sinänsä tutuista linnuista, jotka ovat Azoreilla vähän erinäköisiä kuin meillä manner-Euroopassa. Ja delfinisafarilla hyvän valikoiman liitäjiä, mm. sellaisia ns. ulappalintuja, joita näkee Euroopassa yleensä vain Madeiralla, Ismo Saarinen kertoo.

Jos matkalla olisi oltu muutamaa viikkoa aikaisemmin, olisi kiikariin osunut todellisia yllätyksiä. Lintuharrastajien nettisivuilta oli voitu lukea oudoista lajeista, jotka Karibian seudun hirmumyrskyt olivat pakottaneet poikkeamaan normaaleilta muuttoreiteiltään Azoreille. Nämä harvinaisuudet olivat kuitenkin jo jatkaneet matkaansa FYSI-yrittäjien rantautuessa.

